

Arrest

nr. 188 208 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker kwamen op 9 juli 2000 voor de eerste maal aan in België, vergezeld van hun op dat ogenblik minderjarige zoon, derde verzoeker.

1.2. Eerste en tweede verzoeker dienden beiden op 11 juli 2000 een eerste asielaanvraag in.

1.3. Op 24 oktober 2000 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken hun aanvragen onontvankelijk, waarbij hun het verblijf werd geweigerd, met het bevel het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 31 mei 2002 nam de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.5. De beroepen tot vernietiging van voorgaande beslissingen werden door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 136.526 van 21 oktober 2004.

1.6. Inmiddels op 6 april 2004, dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van het oude artikel 9, 3de alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 28 december 2005 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken die aanvraag onontvankelijk.

1.8. Ondertussen werd de dochter van eerste en tweede verzoeker geboren te Antwerpen op 5 januari 2005.

1.9. Verzoekers dienden op 15 februari 2016 een tweede verzoek om machtiging tot verblijf in op basis van het oude artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

1.10. De voormelde aanvraag werd op 26 november 2007 onontvankelijk verklaard.

1.11. Eerste en tweede verzoeker dienden beiden op 18 maart 2008 een tweede asielvraag in.

1.12. Op 27 november 2008 weigerde de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de voormelde beslissingen bij arresten nr. 23.926 en 23.927 van 27 februari 2009.

1.14. Eerste en tweede verzoeker dienden op 12 maart 2009 een derde asielaanvraag in.

1.15. Op 30 maart 2009 weigerde de verwerende partij de voormelde asielaanvraag in overweging te nemen.

1.16. Eerste en tweede verzoeker dienden op 10 april 2009 een vierde asielaanvraag in.

1.17. Op 21 april 2009 weigerde de verwerende partij deze vierde asielaanvraag in overweging te nemen.

1.18. Verzoekers dienden op 30 april 2009 een vijfde asielaanvraag in.

1.19. Bij beslissing van 27 mei 2009 besliste de verwerende partij deze vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

1.20. Verzoekers dienden op 29 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis van de gezondheidsproblemen van hun dochter.

1.21. Op 10 november 2009 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model A, in afwachting van een beslissing ten gronde.

1.22. Op 16 juli 2010 besliste de verwerende partij om verzoekers tijdelijk te regulariseren, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voor de duur van 12 maanden.

1.23. Inmiddels, op 31 juli 2008, hadden verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd achtereenvolgens geactualiseerd op 13 februari 2009, 28 april 2009, 24 april 2009 en 14 juli 2010.

1.24. Op 18 augustus 2010 verklaarde de verwerende partij de voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.25. Het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 51.328 d.d. 18 november 2010.

1.26. Op 10 augustus 2011 werd hun machtiging tot tijdelijk verblijf om medische redenen voor het eerst verlengd voor de duur van 12 maanden. Een tweede keer werd hun verblijf op 5 juni 2012 verlengd voor de duur van 12 maanden.

1.27. Verzoekers dienden op 5 juni 2013 andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.28. Op 15 juli 2013 werd besloten de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer te verlengen, aangezien de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Iran.

1.29. De aanvraag vermeld onder punt 1.27 werd door verwerende partij onontvankelijk verklaard op 15 juli 2013 omwille van het gegeven dat er geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond die toelieten om de aanvraag vanuit België in te dienen.

1.30. Verzoekers ontvingen op 22 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

1.31. Bij arrest nr. 164.862 van 29 maart 2016 werd het beroep tegen de onder punt 1.29 vermelde beslissing afgewezen.

1.32. Verzoekers dienden op 27 juli 2016 een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.33. Op 8 november 2016 werd deze aanvraag onontvankelijk bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2016 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen kwamen in België aan op 18.03.2008, na een eerder verblijf in België van 2000 tot begin 2007. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.03.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2009 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingzaken. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 21.04.2009 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingzaken. Hun laatste asielaanvraag werd afgesloten op 27.05.2009 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingzaken. Betrokkenen dienden op datum van 29.05.2009 een aanvraag 9ter in op

basis van de medische problemen van hun dochter. Op datum van 16.07.2010 verkreeg het gezin een tijdelijk verblijf onder voorwaarden en op 02.08.2010 werden ze in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van deze aanvraag. Deze A-kaart werd tweemaal verlengd maar op 15.07.2013 weigerde de dienst 9ter de verlenging van deze A-kaart omdat hun dochter genezen is en enkel opgevolgd dient te worden.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij hier een langdurig verblijf van acht jaar zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van de hoogte dat hun verblijf in eerste instantie precair was in het kader van hun asielprocedure. Nadien wisten betrokkenen dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de ziekte en medische behandeling van hun dochter. Ze waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf verbonden was aan voorwaarden, met name aan de medische behandeling van hun dochter en dat hun verblijfsrecht ingetrokken zou worden indien niet meer aan de voorwaarden werd voldoen. Bovendien werd hen op 22.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Hun verblijf van acht jaar kan daarom niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de zoon, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst van twee jaar te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Iran en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hun zoon risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Betrokkenen halen aan dat zij vrezen dat hun zoon gearresteerd zal worden bij een terugkeer naar Iran omdat hij beschouwd zal worden als een deserteur waarop zware straffen staan in Iran. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het Algemeen Ambtsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Echter, we dienen op te merken dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat hun zoon reeds opgeroepen is om zijn legerdienst te vervullen. Betrokkenen tonen dus niet aan dat hun zoon verzuimd heeft aan zijn oproeping gevolg te geven. Betrokkenen tonen dan ook niet aan op basis waarvan hun zoon als een deserteur beschouwd kan worden. Volledigheidshalve merken we op dat hun zoon, op heden, nog achttien jaar moet worden. Ook dient erop gewezen te worden dat zij op datum van 22.07.2013, op dat ogenblik was hun zoon vijftien jaar oud, een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Zij kozen er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel waardoor de zoon zich nu in een onduidelijke situatie zou bevinden, wat betreft zijn dienstplicht. Deze situatie is dus te wijten aan de eigen houding van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen verder aan dat zij alle banden en voeling met hun land van herkomst verloren. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor enige tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 34 jaar (voor mijnheer) en ruim 27 jaar (voor mevrouw), rekening houdend met hun verblijf in België in de periode 2000-2007, in Iran, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. De bewering dat zij alle banden en voeling met hun land van herkomst verloren zijn, wordt niet aannemelijk gemaakt. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het schoolgaan van de kinderen was mogelijk gedurende de duur van de asielprocedures en gedurende de tijd dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een A-kaart. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair of tijdelijk verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor beide kinderen niet in het land van herkomst meer kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van

herkomst te vinden zijn. Volledigheidshalve merken we dat betrokkenen geen enkel schoolattest voorleggen met betrekking tot hun kinderen. Betrokkenen leggen enkel een deel van november-decemberrapport voor van hun dochter en het kerstrapport van hun zoon van vorig schooljaar.

Betrokkenen tonen dus niet aan dat hun kinderen op heden nog steeds effectief schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader op het feit dat hun kinderen de Perzische taal niet machtig zouden zijn, dat ze elke voeling met het land verloren zijn en dat ze totaal verwesterd zijn. Verzoekers maken dit echter niet aannemelijk. Ze maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band/voeling met Iran zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Iran niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun zoon is geboren in Iran en bracht zijn zijn eerste levensjaren door in Iran. Hoewel hun dochter niet in Iran is geboren, hebben beide kinderen wel via hun ouders een band met Iran. Verzoekers hebben immers de Iraanse nationaliteit en zijn in Iran geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Perzische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren.

Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Perzisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Perzisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen, niet zouden opgevoed zijn in het Perzisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat mijnheer M. volledig verwesterd zou zijn en al van een zekere leeftijd zou zijn waardoor hij bij een terugkeer in Iran zeer moeilijk aan een job zou geraken. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het artikel 'legatum institute: 'the future of the iranian labour market: demography and education'. Echter, het louter verwijzen naar een artikel over de algemene situatie van de arbeidsmarkt is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs waaruit zou blijken dat hem de toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd zal worden. Bovendien geldt deze situatie voor alle Iraanse onderdanen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen leggen twee medische attesten voor die betrekking hebben op mijnheer M. F.. Echter, de attesten dateren van 19.06.2015 en van 24.06.2015. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonst of het medische element nog actueel is daar er geen recente attesten worden voorgelegd. Bovendien verhindert dit element een verwijdering van het grondgebied niet, er wordt immers nergens aangehaald dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder nog op het feit dat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Wat betreft het EVRM, betrokkenen beroepen zich enkel in algemene zin op het EVRM. Er wordt niet gespecificeerd op welke artikels van het EVRM een verwijdering een inbreuk zou maken. Dergelijke loutere algemene verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omwille van het gebrek aan specificatie en het gebrek aan enig persoonlijk bewijs.

De elementen van integratie (met name het feit dat alle leden van het gezin duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen zich in België zou bevinden, dat ze een grote wil zouden tonen zich hier verder te integreren, dat zij hier beiden gewerkt hebben, dat zij een grote vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat mijnheer M. zich meer dan werkbereid zou hebben opgesteld, dat hij zich jarenlang op onze arbeidsmarkt geïntegreerd zou hebben, dat hij uiterst werkbereid zou zijn, dat hij vooruitzichten zou hebben op een nieuwe tewerkstelling, dat ook mevrouw Z. bewezen zou hebben een sterke werkbereidwilligheid te hebben, dat zij bij C&A gewerkt heeft, dat ook zij positieve vooruitzichten zou hebben en dat hij één getuigenverklaring voorlegt, evenals hun attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en het deeltijdse arbeidscontract van mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

1.34. Op dezelfde dag werd in hoofde van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissingen worden niet gevisieerd in het onderhavige beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Verzoekers zijn niet akkoord met de beslissing van verweerder en ze menen dat hun aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt ten onrechte het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van op onthoud in het buitenland."

Verzoeker zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘ circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dus het argument van verweerder dat verzoeker goed wisten dat hun verblijf een precair karakter had snijdt geen hout.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Gezien hun lang verblijf in België zijn zij totaal vervreemd van hun land van herkomst. 1 Kind van verzoekers zijn in België geboren en verzoekers hebben hun leven in België opgebouwd.

Het is niet anders dan logisch dat ze deze aanvraag niet kunnen indienen in een land waar ze bijna 15 jaar (behalve 1 jaar tussen 2007 en 2008) niet wonen en waar ze onvlucht zijn omdat ze het risico liepen om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoekers menen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert in de bestreden beslissing, menen verzoekers wel dat het legerdienst van hun zoon als een buiten gewone omstandigheden moet gezien worden. Hun zoon mag legerdienst niet weigeren. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar het volgende:

10.2016 UK Home Office

Iran

Country information and protection guidelines for British asylum authorities on military service [ID 331148] Country information and protection guidelines for British asylum authorities on military service Country Policy and Information Note: Iran: Military service null null Country Policy and Information Note Iran: Military service Version 1.0 October 2016 Page 2 of 25 Preface This note provides country of origin information (COI) and policy guidance to Home Office decision ... by the person during compulsory military service duties; and/or (b) the penalties likely to be faced by the person’s refusal to undertake, or their desertion from, military service duties. Back to Contents 2.

Consideration of issues 2.1 Credibility 2.1.1 For further information and guidance on assessing credibility, see the Asylum Instruction on Assessing Credibility and Refugee Status ... the Asylum Instruction on Language Analysis). Back to Contents 2.2 Convention ground 2.2.1 Where a person is considered to be at risk of persecution or serious harm, decision makers must consider whether this is for a Refugee Convention (or other) reason. 2.2.2 The Asylum Instruction on Military Service and Conscientious Objection and paragraph 22 of the House of Lords judgment in the case

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1477551466_2016-10-ukhome-cpin-iran-military-service-v1-0.pdf

Whilst there is no evidence that those completing their military service have been deployed to Syria, is it important to note that members of Iran’s armed forces have been deployed in Syria in support of President Bashar al

-

Assad. The Assad regime and its allies have carried out indiscriminate attacks that directly targeted civilians and have been accused of perpetrating war crimes (see the country policy and information note on Syria: the Syrian civil war).

- http://www.ecoi.net/file_upload/90_1477551466_2016-10-ukhome-cpin-iran-military-service-v1-0.pdf

De zoon van mijn cliënten wil niet in een lager dienen dit actief bezig is met de schending van de rechten van de mensen in Syrië.

De Iraanse overheid is actief betrokken in de oorlog in Syrië. De zoon van mijn cliënt is getogen in België en hij keurt sterk het beleid van de Iraanse overheid af mbt oorlog in Syrië.

Mensen met dergelijke eigenschappen zullen eerstdaags geïdentificeerd en vervolgd worden door de regering.

Therefore, a requirement to undergo compulsory military service – or punishment for failing to complete this duty – does not, in itself, constitute persecution. It will only do so where:

(a) military service would involve acts, with which the person may be associated, which are contrary to the basic rules of human conduct;

(b) the conditions of military service would be so harsh as to amount to persecution; or

(c) the punishment for draft evasion or desertion is disproportionately harsh or severe.
http://www.ecoi.net/file_upload/90_1477551466_2016-10-ukhome-cpin-iran-military-service-v1-0.pdf

De houding van verweerder wat betreft het legerdienst van verzoekers zoon komt op het volgende neer:

Ofwel is hij niet op de hoogte dat het Iraanse leger actief betrokken is in oorlog in Syrië

Ofwel is hij op de hoogte maar denkt dat het regime in Syrië geen mensenrechten schendt.

Iedere redelijke mens is over eens dat de aanhangers van Assads's regime, zijnde Iran en Rusland, geen respect hebben voor de mensenrechten.

Verweerder is niet alleen onwetend over de situatie in Iran maar ook van het feit dat in België leerplicht bestaat tot 18 jaar. Zo stelt ze dat de kinderen van verzoekers geen schoolattesten voorgelegd hebben.

Verzoekers kinderen hoeven geen schoolattesten voorleggen om verweerder te overtuigen dat ze naar school gaan. Ze wonen 16 jaar in België en verweerder is zeer goed op de hoogte dat ze naar school gaan.

Uit deze motivering blijkt dat verweerder dit dossier niet op een objectieve wijze beoordeeld heeft.

De kinderen van verzoekers gaan wel op heden naar school en ze zullen in de loop van de procedure bijkomende stukken neerleggen over hun onderwijs.

Verweerder hecht geen geloof aan het feit dat de kinderen van verzoekers vervreemd zijn van de Iraanse traditie en Cultuur Verweester is van oordeel dat verzoekers zoon zijn eerste levensjaren in Iran doorgebracht heeft.

Verzoekers zoon is in november 1998 geboren EN ze zijn in 2000 naar België gevlucht. Verweerder heeft zelf geen moeite gedaan om dit dossier op een zorgvuldige wijze te lezen.

Verzoekers zoon was 1 ½ jaar oud toen hij samen met zijn ouders naar België ontvluchtte. Is dit de eerste levensjaren??

Verweerder is zelf niet op de hoogte dan een kind van 1 ½ geen taal en traditie leert. Hij is bezig om zijn basis behoefte, melk drinken, te bevredigen.

Verweerder stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers kinderen in huiselijke sfeer geen Perzisch zouden spreken.

Verzoekers begrijpen niet waarop verweerder zich baseert? Was hij op bezoek geweest bij verzoekers om dit vast te stellen?

Is er in het administratief dossier een stuk waaruit blijkt dat verzoekers kinderen thuis Perzisch spreken?

Waarop is dit argument van verweerder gebaseerd weet alleen hij en zijn administratie.

Van een bestuur mag in redelijkheid verwacht worden dat zijn argumenten berust op de draagkrachtige argumenten en niet op buikgevoel.

Verzoekers werden ook aangeraden door de leerkrachten op school om thuis Nederlands te praten.

Verzoekers hebben medische attesten voorgelegd en verweerder is van oordeel dat deze stukken niet meer actueel zijn.

Deze stukken waren bij het indienen van de aanvraag wel actueel. Deze stukken zijn een begin van bewijs en men mag van een bestuur verwachten dat ze bijkomende informatie vraagt indien ze twijfel heeft over het actueel zijn van de ziekte.

Het argument van verweerder dat verzoeker dit niet in concreto aangetoond hebben snijdt geen hout.

Verzoekers zijn van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoekers begrijpen niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die meer dan 4 – 5 jaar in België gewoond hebben en schoolgaande kinderen hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

*Verzoekers menen dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft.
Ze menen eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van hun aanvraag diende onderzocht te worden.*

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

De verweerdende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers hebben er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst.

Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM en artikel 3 EVRM;

Verweerder verwijst naar artikel 3 van het kinderrechten verdrag en stelt dat dit verdrag niet bindend is.

De menselijkheid is bindend! Er moet geen bindende verdrag zijn om een bestuur te dwingen tot een correcte beslissing.

Er is niets krachtiger dan de menselijkheid waarmee een bestuur rekening moet houden bij het nemen van zijn beslissing.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet op een objectieve wijze te onderzoeken of verzoekers al dan niet na 16 jaar verblijf in België kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoekers om hun leven in gevaar te brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Verzoekers bevinden zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel door geen rekening te willen houden met deze medische problemen. Verweerd stelt dat de voorgelegde stukken niet actueel zijn, zonder de inhoud van deze stukken te beoordelen.

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten – en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of

belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekers kunnen niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoekers zijn van mening dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Verzoekers zijn van mening dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter indienen.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoekers twijfelde dan dienden zij te verschijnen en voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie – aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie – aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoekers menen dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoekers hun aanvraag in IRAN zouden hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoekers menen dat indien ze gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich hebben volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoekers zijn terecht van oordeel dat ze aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ze menen eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoekers niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, de medische toestand van verzoekers.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze geschonden geachte rechtsregels en algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom niet werd onderzocht dat het logisch is dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen in een land waar ze bijna 15 jaar (behalve 1 jaar tussen 2007 en 2008) niet wonen en dat ze ontvlucht zijn omdat ze het risico liepen om vervolgd te worden of onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij zelf in hun verzoekschrift hebben aangegeven dat zij van 2000 tot 2007 in België hebben verbleven en vervolgens zijn teruggekeerd naar Iran "door omstandigheden" en dat zij vervolgens in maart 2008 naar België zijn teruggekeerd. Verzoekers betogen dat zij door hun lang verblijf in België vervreemd zijn van hun land van herkomst, maar zij verklaren niet om welke redenen zij niet reeds in de periode van hun verblijf in Iran een aanvraag om machtiging hadden kunnen indienen, nu zij op dat ogenblik ook reeds 7 jaar in België hadden verbleven. Waar zij betogen dat zij hun land hebben moeten ontvluchten, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde het relaas heeft gegeven van de verschillende asielaanvragen die door verzoekers werden ingediend en die alle werden afgewezen. Dat hij dus geen rekening zou hebben gehouden met hun bewering dat zij hun land hebben moeten ontvluchten, kan bezwaarlijk worden bijgetreden.

Ook heeft de gemachtigde gemotiveerd rond de duur van hun verblijf, stellende dat verzoekers wisten dat hun verblijf tijdens de asielprocedures precair was, en dat zij evenzeer wisten dat het verblijf dat voorlopig werd toegestaan in het kader van de medische behandeling van hun dochter, voorwaardelijk was, dat de verlenging van de A-kaart op 15 juli 2013 werd geweigerd omdat de dochter genezen was en enkel moest worden opgevolgd en dat hen vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waaraan zij gevolg hadden moeten verlenen.

Verzoekers betogen dan wel dat zij niet wisten dat hun verblijf precair was, maar tonen dit niet aan; zij wisten, of behoorden te weten dat het verblijf in het kader van hun asielaanvragen precair was en bij een afwijzing zou eindigen enerzijds, en het loutere feit dat de machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet jaarlijks moest worden verlengd en dat daartoe de situatie van verzoekers' dochter opnieuw moest geëvalueerd gaf al aan dat deze machtiging precair was, zodat ook op dit punt kan worden gesteld dat zij dat minstens hadden moeten weten.

Verzoekers hadden in hun aanvraag gesteld dat hun zoon bij terugkeer zal worden opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen en dat hij mogelijks zelfs zou worden beschouwd als een deserteur en bij terugkeer zwaar zou worden bestraft.

De verwerende partij oordeelde hierover dat het feit dat de zoon, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst van twee jaar te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, nu de verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Iran en geldt voor alle mannelijke burgers én dat geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hun zoon risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Ook wordt gesteld dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat hun zoon reeds opgeroepen is om zijn legerdienst te vervullen, dat dus niet is aangetoond dat hun zoon verzuimd heeft aan zijn oproeping gevolg te geven en niet is aangetoond op basis waarvan hun zoon als een deserteur beschouwd kan worden.

Verzoekers betogen dat hun zoon zijn legerdienst niet mag weigeren, terwijl hij niet een leger wil dienen dat actief bezig is met mensenrechtenschendingen in Syrië. Ter staving verwijzen zij naar een rapport van het UK Home office van oktober 2016 dat werd gepubliceerd op ecoi.net.

In de mate dat verzoekers betogen dat hun zoon zijn legerdienst niet zal mogen weigeren, tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het loutere feit dat volgens de interne Iraanse wetgeving de dienstplicht moet worden vervuld niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekers nu in het verzoekschrift trachten aan te tonen dat de zoon zal worden ingezet in de strijd in Syrië, zij daarvan geen melding hadden gemaakt in hun aanvraag, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kunnen inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Gelet op het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de aanvrager zelf ligt, kunnen verzoekers de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij niet hadden voorgelegd.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat uit het rapport dat verzoekers aanhalen blijkt dat er een mogelijkheid is om de legerdienst af te kopen. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat hun zoon niet zal kunnen ontsnappen aan de legerdienst indien hij ze niet zou wensen te vervullen, temeer nu, zoals de verwerende partij dat reeds had gesteld, er geen enkel bewijs voorligt van het feit dat hij reeds zou zijn opgeroepen.

De motivering aangaande de legerdienst in Iran, zoals ontwikkeld door de gemachtigde op grond van de elementen die hem in de aanvraag werden aangereikt door de verzoekende partij, blijft dan ook onverminderd overeind.

Verzoekers richten vervolgens hun pijlen op de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Het schoolgaan van de kinderen was mogelijk gedurende de duur van de asielprocedures en gedurende de tijd dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een A-kaart. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair of tijdelijk verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor beide kinderen niet in het land van herkomst meer kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Volledigheidshalve merken we dat betrokkenen geen enkel schoolattest voorleggen met betrekking tot hun kinderen. Betrokkenen leggen enkel een deel van november-decemberrapport voor van hun dochter en het kerstrapport van hun zoon van vorig schooljaar.

Betrokkenen tonen dus niet aan dat hun kinderen op heden nog steeds effectief schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader op het feit dat hun kinderen de Perzische taal niet machtig zouden zijn, dat ze elke voeling met het land verloren zijn en dat ze totaal verwesterd zijn. Verzoekers maken dit echter niet aannemelijk. Ze maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band/voeling met Iran zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Iran niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun zoon is geboren in Iran en bracht zijn zijn eerste levensjaren door in Iran. Hoewel hun dochter niet in Iran is geboren, hebben beide kinderen wel via hun ouders een band met Iran. Verzoekers hebben immers de Iraanse nationaliteit en zijn in Iran geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Perzische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren.

Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Perzisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Perzisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen, niet zouden opgevoed zijn in het Perzisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers stellen hier tegenover dat ze geen schoolattesten moeten voorleggen om aan te tonen dat hun kinderen naar school gaan: de verwerende partij is daar zeer goed van op de hoogte. Voorts trachten zij aannemelijk te maken dat hun kinderen vervreemd zijn van de Iraanse traditie en cultuur, dat hun zoon anderhalf jaar was toen het gezin naar België vluchtte en dat een kind tot die leeftijd geen taal en traditie leert. Verder stellen zij niet te begrijpen waarop de verwerende partij zich baseert waar zij stelt dat het niet geloofwaardig is dat de kinderen thuis geen Perzisch zouden spreken terwijl daar geen draagkrachtige argumenten voor zijn. Verzoekers werden door de leerkrachten ook aangeraden om thuis Nederlands te spreken, zo betogen zij.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat, waar het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd om ervan uit te gaan dat, niettegenstaande het feit dat de kinderen Nederlands zouden leren, zij niet ook zouden opgevoed zijn in het Perzisch door hun beide Iraanse ouders en dat hen ook de cultuur van het herkomstland zou zijn bijgebracht. Verzoekers betogen dan wel dat dit louter een aanvoelen zou zijn van de verwerende partij, dat op niets concreets is gebaseerd, maar zij tonen niet aan dat het uitgangspunt van de gemachtigde niet deugdelijk zou zijn, temeer nu verzoekers na een eerste verblijf in België al waren teruggekeerd naar Iran, samen met hun kinderen, en daar gedurende ongeveer een jaar hebben verbleven, tussen 2007 en 2008. Hoewel het dochtertje op dat ogenblik tussen de 2 en 3 jaar oud was, was de zoon van verzoeker tussen 9 en 10 jaar, zodat er in alle redelijkheid van kan worden uitgegaan dat hij aldaar vertrouwd is geraakt –zo hij het al niet was- met de taal en cultuur van zijn land van herkomst en dat verzoekers, gelet op het feit dat zij België al eens hadden verlaten, het belang hebben ingezien van het vertrouwd maken van hun beide kinderen met deze taal, cultuur en tradities. In die optiek komt het aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht, maar zij blijven daartoe volledig in gebreke. Het louter tegenspreken van het standpunt van de gemachtigde volstaat in dit geval niet.

Mede gelet op het feit dat verzoekers niet weerleggen dat een scholing voor beide kinderen in het land van herkomst kan verkregen worden en dat hun scholing geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, behoeft, zoals dat in de

bestreden beslissing wordt gesteld, moet worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat de aanwezigheid van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin is de discussie over het al dan niet aangetoond zijn van het regelmatig schoollopen van de kinderen niet relevant omdat ze een overtollig motief betreft, zodat verzoekers geen belang hebben bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Verzoekers verzetten zich verder tegen het volgende motief:

“Betrokkenen leggen twee medische attesten voor die betrekking hebben op mijnheer M. F.. Echter, de attesten dateren van 19.06.2015 en van 24.06.2015. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonst of het medische element nog actueel is daar er geen recente attesten worden voorgelegd. Bovendien verhindert dit element een verwijdering van het grondgebied niet, er wordt immers nergens aangehaald dat reizen afgeraden wordt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Zij betogen dat de stukken bij het indienen van de aanvraag wél actueel waren, dat ze een begin van bewijs uitmaken en dat, als het bestuur vragen had bij het actuele karakter van de ziekte, zij dan maar bijkomende informatie had moeten vragen.

Het wordt niet betwist dat de medische stukken dateren van 19 en 24 juni 2015. Verzoekers kunnen dus bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij betogen dat ze op het ogenblik van de aanvraag, op 27 juli 2016 en dus meer dan een jaar later, nog actueel zouden zijn, en zij tonen niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou gehandeld hebben waar hij heeft gesteld dat niet is aangetoond dat de medische toestand nog actueel is daar er geen recente attesten worden voorgelegd. Nu zij niet aannemelijk maken dat iets hen ervan zou hebben weerhouden om bij hun aanvraag recentere medische attesten te voegen die het actuele karakter van de ziekte aantonen, kunnen zij de verwerende partij niet verwijten geen bijkomende informatie te hebben gevraagd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekers kunnen hun eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Bovendien moet nog worden vastgesteld dat verzoekers de vaststelling dat nergens in de attesten wordt aangehaald dat reizen wordt afgeraden, ongemoeid laten. De motivering met betrekking tot de medische attesten blijft dan ook onverminderd overeind.

Verzoekers grijpen de gezondheidstoestand van verzoeker aan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan de kaak te stellen, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat zij zich in hun aanvraag hadden beroepen op het EVRM zonder enige verduidelijking, zodat de gemachtigde op deugdelijke wijze kon vaststellen dat deze algemene verwijzing niet volstaat om buitengewone omstandigheden aan te tonen. In de mate dat verzoekers zich nu voor de eerste keer beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, en zij deze schending verbinden aan de naar hun mening foutieve beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker, is dit een nieuw gegeven, waarmee de Raad geen rekening vermag te houden omwille van de hiervoor reeds vermelde redenen.

Ten overvloede moet erop worden gewezen dat ook bij het verzoekschrift geen stukken worden gevoegd die er blijk van geven dat de gezondheidsproblemen van verzoeker –de attesten gevoegd bij de aanvraag maakten melding van een operatie aan verzoekers tenniselleboog en het carpaaltunnelsyndroom- nog actueel zouden zijn. Verzoekers kunnen derhalve geen schending aannemelijk maken van artikel 3 van het EVRM door louter te verwijzen naar deze attesten, zonder dat is aangetoond dat ze blijk geven van een actuele aandoening van verzoeker, en zonder dat erin wordt vermeld dat verzoeker niet mag reizen. Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er immers blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Dat verzoekers vermeende gezondheidstoestand, met betrekking tot dewelke dus in het kader van het huidige beroep nog steeds geen uitsluitel wordt

gegeven wat het actuele karakter ervan betreft, een buitengewone omstandigheid zou uitmaken omdat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM, is niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers stellen dat zij op geen enkele manier uit de bestreden beslissing kunnen afleiden waarom hun integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Nochtans heeft de verwerende partij duidelijk geoordeeld dat

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

En in het bijzonder dat

“De elementen van integratie (met name het feit dat alle leden van het gezin duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen zich in België zou bevinden, dat ze een grote wil zouden tonen zich hier verder te integreren, dat zij hier beiden gewerkt hebben, dat zij een grote vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat mijnheer M. zich meer dan werkbereid zou hebben opgesteld, dat hij zich jarenlang op onze arbeidsmarkt geïntegreerd zou hebben, dat hij uiterst werkbereid zou zijn, dat hij vooruitzichten zou hebben op een nieuwe tewerkstelling, dat ook mevrouw Z. bewezen zou hebben een sterke werkbereidwilligheid te hebben, dat zij bij C&A gewerkt heeft, dat ook zij positieve vooruitzichten zou hebben en dat hij één getuigenverklaring voorlegt, evenals hun attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en het deeltijdse arbeidscontract van mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Derhalve is het duidelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het langdurig verblijf en de integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

In het door de gemachtigde aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State ook al dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Zij verwijzen dan wel naar een arrest van de Raad om hun standpunt kracht bij te zetten, maar dit arrest betreft een zaak waarin de aanvraag wél ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard zodat het niet kan worden toegepast op de huidige casus. Door verder louter te poneren dat, onder dezelfde omstandigheden, met name in dossiers van vreemdelingen die meer dan 4 à 5 jaar in België hebben gewoond en die schoolgaande kinderen hebben, de ene aanvraag wél en de andere niet ontvankelijk wordt verklaard, maken zij voorts geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk. Immers, er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers vergenoegen zich echter met beweringen en brengen geen concrete gegevens aan die hun these bevestigen, en die dus zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers voelen zich ook gegriefd door het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelde dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet bindend is. Zij stellen dat menselijkheid bindend is.

Het is juist dat de verwerende partij –overigens op juridisch correcte wijze- heeft gesteld dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, maar zij heeft daarnaast ook de situatie van de kinderen onderzocht in het licht van de vraag of deze een buitengewone omstandigheid kon uitmaken, quod non, zoals hiervoor reeds is gebleken. Dat zij zich zou hebben beperkt tot de loutere vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen, zonder dat de concrete situatie van de kinderen zou zijn onderzocht, is derhalve niet correct.

Verzoekers verwijzen naar artikel 32 van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat zij hadden moeten verschijnen voor de commissie van advies indien de verwerende partij twijfelde aan hun lokale verankering.

Artikel 32 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien.

De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet niet in het inwinnen van een advies van de commissie van advies. Artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om voor om het even welke beslissing een advies in te winnen, maar legt daartoe evenmin enige verplichting op. Bijgevolg diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen advies in te winnen van deze commissie. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat de verwerende partij onwettig of onzorgvuldig zou hebben gehandeld door dat niet te doen nu zij heeft gemeend op grond van de voorliggende elementen te kunnen oordelen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verder wordt in het verzoekschrift gesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals die werden vastgesteld in de instructie van 19 juli 2009, met name de prangende humanitaire situatie. Hoewel de instructie door de Raad van State werd vernietigd, zou de minister ze in zijn discretionaire bevoegdheid blijven toepassen. Het is voor verzoekers dus niet duidelijk waarom hiermee geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing. Indien de verwerende partij van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, had zij daarover moeten motiveren, nu zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om ze toe te passen.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, en wel als volgt:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. Naar het hier aangehaalde arrest van de Raad van State werd reeds verwezen in de bestreden beslissing.

Verder verwees de gemachtigde ter ondersteuning van het standpunt dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn ook naar het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 van de Raad van State. In dit arrest wordt geoordeeld dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen nu deze niet als een dwingende regel kunnen worden toegepast.

Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande, niet aan dat de verwerende partij niet op afdoende wijze zou hebben geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. In de mate waarin verzoekers overigens ook op dit vlak het gelijkheidsbeginsel geschonden achten omdat de verwerende partij tot op heden op basis van de instructie positieve beslissingen zou blijven nemen, dient erop te

worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen.

De vaststelling blijft dus dat het betoog van de verzoekende partij erop is gericht toepassing te maken van de criteria van de genoemde instructies van 19 juli 2009 opdat haar aanvraag gegrond zou worden bevonden en dat zij daarmee op ongeoorloofde wijze wenst voorbij te gaan aan de voorwaarde dat, opdat kan worden overgegaan tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, de aanvraag vooreerst ontvankelijk moet worden bevonden in die zin dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond. De verwerende partij kon dan ook genoegzaam oordelen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen zouden toelaten om, bij uitzondering, hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 3 van het EVRM. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 3

Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

<http://www.kinderrechten.nl/p/13/241/artikel-3>

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het belang van de kinderen van mijn cliënten in de bestreden beslissing. Het stellen dat het kinderrechten verdrag niet bindend is, is niets anders dan een bewijs van overdreven formalisme. Menselijkheid is altijd bindend en het is de taak van verweerder om ermee rekening te houden.

Een eventuele uitwijzing zal ook een of meerdere jaren schoolverlies betekenen voor de kinderen van verzoekers omdat zij niet meer in de taal van het land van herkomst communiceren.

Het terugsturen van verzoekers naar het land van herkomst is in die zin een onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De kinderen van verzoekers lijden enorm door het feit dat ze geen verblijfsvergunning hebben. De klasgenoten reizen naar buitenland in het kader van uitstapje maar verzoekers kinderen mogen dit niet doen. Dit is een zware klap die onschuldige kinderen moeten dragen.

Hoeveel moeten ze nog lijden om verweerder te overtuigen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden?

Dat dit middel gegrond is.”

2.2.2. Voor de beoordeling van dit middel kan worden verwezen naar hetgeen reeds onder het eerste middel werd gesteld, met name dat de verwerende partij de situatie van de kinderen wel degelijk heeft onderzocht en zich niet heeft beperkt tot de eenvoudige vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet op adequate wijze kunnen worden geschoold in Iran en dat evenmin aannemelijk werd gemaakt dat zij geen enkele band/voeling met Iran zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Iran niet zouden kunnen aansluiten op school. Deze elementen werden niet ontkracht door verzoekers. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt derhalve, in deze omstandigheden, niet.

Waar verzoekers betogen dat de kinderen lijden omdat zij geen verblijfsvergunning hebben, moet worden vastgesteld dat de huidige procedure er, zelfs bij vernietiging van de bestreden beslissing, niet toe kan leiden dat deze vergunning zou worden afgegeven, nu de beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet de gegrondheid ervan.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de zoon inmiddels de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL EN DE OPGELEGDE BOETE

Het bevel om het grondgebied te verlaten EN het opgelegde boete is een gevolg van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.(stuk 3)

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verweerder.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat noch het bevel om het grondgebied te verlaten, noch de beslissing houdende het opleggen van de geldboete –voor zover deze laatste al op ontvankelijke wijze bij de Raad zou kunnen worden aangevochten- het voorwerp uitmaken van het huidige beroep, dat onmiskenbaar enkel is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Middelen die gericht zijn tegen beslissingen die niet het voorwerp uitmaken van het beroep, zoals het huidige derde middel, zijn onontvankelijk.

2.3.3. Het derde middel kan dus niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS